

Bylo teploučké nedělní odpoledne, přesně takové, jaké se hodí na pěknou procházku, a tak se Hanička i Pét'a vydali spolu s tatínkem do nedalekého parku. Chodit do parku je moc prima věc. Nejen, že je zdravé být na čerstvém vzduchu, ale také proto, že tam kluci a holky poznají spoustu jiných dětí. A nejen děti! Tam je možné potkat tolik zajímavých lidí, že kdyby je měl člověk spočítat, nestačily by mu ani všechny prsty na obou rukách. Kolik že to vlastně je? Ano, správně! Deset...

A jak jsou ti lidé rozliční! Staří, mladí, velcí, malí, maminky s kočárkem, skoro-maminky s velkým bříškem, páníci a paničky se svými pejsky, lidé zamilovaní, veselí a někteří i smutní.

Jednoho takového smutného pána potkaly děti právě ten den. Byl už trošičku starší, na nose měl kulaté brýličky a hlavu téměř úplně holou. Procházel se v parku s malým pejskem, kterého měl podle předpisů na vodítku, aby se náhodou nezapletl do nějaké pranice a aby neudělal hromádku tam, kde by ji páníček nemohl uklidit. Uklidit po sobě hromádku, to totiž pejsci sami neumí, ani ti nejchytřejší a nevyvíčenější! Ten smutný pán se s nikým nebavil, jen co chvíli pokukoval starostlivě po obloze, jako kdyby čekal průtrž mračen.

„Tatínku, proč se ten pán dívá tak smutně?“ zeptal se Pét'a.

„Protože to bude nějaký ošklivý pán,“ odpověděla za tatínka Hanička. Ale tatínek byl jiného názoru. Vždyť je také mnohem starší nežli Pét'a a Hanička dohromady a má spoustu zkušeností. Chvíli toho smutného pána zamyšleně pozoroval a pak řekl: „Kdepak, děti, když někdo vypadá smutně, nemusí to ještě znamenat, že je špatný člověk. Já si myslím, že je mu smutno, protože si s ním nikdo nepovídá.“

„Však kdo by si s ním také povídal, když se tváří jako belzebub!“ namítla Hanička.

„Víte, děti,“ začal vysvětlovat tatínek, „v tom to právě vězí. Nikdo si s ním nepovídá, protože se dívá tak smutně, ale on je smutný právě proto, že si s ním nikdo nepovídá. A přitom je to tak jednoduché, stačí udělat první krok!“

